

Op Vrijersvoete

'n Verhaol uit Aspere

't Is zo rond 1912. Twee verliefde Asperse jonge kèèls van zowat dertig jaor oud gaon vrije in Rhenoy. De grotste van de twee - Jan - draogt 'n gruun pak waor die erg grots op is, nou jao gruun, ègelijk mot 't 'n blaauw pak zen, mar deur d'n ouwerdom is 't gruun geworde, mar 't ziet t'r nog aordig uit. Ot-oom hagget pak gekocht toe in 1880 prinses Willemina was gebore. Tien jaor had tie 't gedraoge, toe ie op unne weinteraovend téége Janne zee: "gij krèèg da grune pak van mijn". As unne paauw ha Jan mè ta grune pak deur Aspere gelôope. De pijpe waore te kort, mar z'n moeder had de zeume utgeléége. Dertig jaor is 't pak nou, dinkt Jan. Deur 't veule wasse is 't glad en gruun geworde, mar 't zit lekker. Zunne vrind Aoike is wa klender en smaller dan Jan. Aoike ken z'n oge nie van Janne pak afhouwe, hij dinkt weer: da vaole grune pak, 't lekt wel of dat tie d'r in gebore is. Allebaaj hebbe ze zo d'r gedachte over 't grune pak. Aoike dinkt: 'k zal Janne wel krèège, as we vanaovend naor huis gaon, hegget pak 'n andere kleur. Wat Aoike is kippekôoper en gisterenaovend het ie gezien dat 'n boer de beerput aon 't lichte was. Jao, daor broei wa in ons Aoike. Vrolijk stappe de vriende d'r op los. "Ik vuul m'n èège meraokels" zee Jan. " 'k heb 'n flinke boeredochter en d'r zitte nog knap cente ok. Ze hebbe drie knechs en twee dienstmèede en veul zilver in huis." Aoike wrijft z'n oge uit en zéét: "de mijne hè twee gèete en drie kippe, mar daorum hè 'k 'r nie minder mee op." "Da begriip ik wel", zee Jan, "mar geld is wel mekkelijk". Zo onder 't praote deur zen ze halfweg op de weg naor Kooi, da Jan téége Aoike zéét: "Kik, Aoi, hier hedde 't toepad, da's vul korter, dan zèede zo in Kooi." Jan spouw zo af en toe op de grond want hij is unnen verwuude pruimer. Na 'n hortje komme ze in Rhenoy. "Kik", zéét Aoike, "daor zitte ze baaj onder dieje pèerebôôm op ta bankske."

Twee giechelende durpsmeskes mè harte vol verwachting zitte te wachte op twee flinke Asperse knulle. D'r klompe zèèn geschuurd en gewit, want zoaterdagsaoves motter netjes utzien. De jonges kniele in 't gras veur de meskes en nao wa hêên en weer praote spreke ze af: om half tien zèèn we hier weer. "Goed", zee Jan en verdwijnt mè Aoltjes, zo hiet te meske, achter unne rietkraog aon de Linge. Ok Aoike gao mè Dientjes op pad "Zummeraovend is toch zo om hè", zee Aoike téége Dientjes as te klok half tien slaot. Jan en Aoltje waore ok al weer op te afgesproke plek en daor naome ze afscheid van mekaor. "Jan", zéét Aoi, "ik wéét unne weg die veul korter is om thuis te komme. 't Is nou wel donker mar as we daor langs die gunse boerderij lôope, daor is 'n smal paaike en dan snijje we 'n hêël stuk af". "Da mo we hebbe", lacht Jan. "Dan zal ik 'n end veurut lôope", zéét Aoike, want as tiejen boer soms deur 't achterraom kekt en hij zie me, dan komt ie naor buite toe en dan zal die wel vraoge, wa motte hier?" Mar ak vurbij 't raom zij dan za'k fluite en dan komde mar". Na 'n hortje heur Jan fluite en lopt veurzichtig achter de boerderij om, mar dan is 't of te grond onder z'n voete wegzakt. Hij roept, hij schret om hulp en zakt amar dieper weg. De boer en de boerin komme naor buite, gaon op 't geblèer af en zien unne vrènde kèèl met 'n pet op, tò zunne nek in d'n derrie staon. Ze lôope gaauw naor binne, haole 'n taauw, doen 't bij Janne onder de erms deur en hysse 'm zo ut te put. En daor sta Jan, van kop tot teeje onder d'n derrie en stinke, nie mooi meer. Daor zie tie Aoikes die weer dichterbij gekomme was en wordt dan gruwelijk kwaod op 'm. Hij blèert téége 'm: "Lelleke broedse haon, onte rotkèèl, gij hè me in de stront laote lôope, ak oe krèèg draoi 'k oe de nek om, vuile viezerik dagge d'r zèet."

En mè klossende klompe gaot ie achter Aoikes aon, z'n èège opvretende van kwaodhed. Mar Aoike was 't 'm al gesmeerd, want hij hagget nie op tie knuste van Janne. Die kwam 'n half uur laoter Aspere binne, al mopperende, mar ok blij da 't donker was. Zachies gaot

tie thuis 't erf op, veurzichtig beurt tie de klink van de achterdeur op en gaot naor binne. Mar z'n bruurs hadde 'm al gerôôke. "Stinkerd, waar hedde nou in gezéete", roepe ze. Ok moeder komt t'r bij. Ze vat unne grôôte tèl en Jan mot t'r in gaon staon. De bruurs pompe waoter in unne grôôten immer en dan giete z'm da waoter over zunne kop. Da doen ze tot d'n tèl vol is. Hij blèert 't uit. En dan mot-ie z'n grune pak uttrekke en dan wordt-ie deur z'n moeder mè grune zêep gewasse. As tie goed gewasse is, mot-ie de bedstee in en daor léed ie dan te janke as 'n keind. Hij dinkt aon Aoikes en langzaam zakt z'n kwaodhed, want Aoike is toch zo kwaod nog nie. En zondasaoves kuiere Aoike en Jan weer deur Aspere of datter niks gebeurd was. En as Aoike 's maondasmerges langs d'n dam bij Janne lopt, zie tie 't grune pak weer netjes schôôngewasse en geperst aon de lijn in d'n hooiberg hange. Effe kekt ie nog naor 't pak en dan mompelt-ie " 't Pakske droeg Ot-oom veur erst op t'n geboortedag van kóónegin Willemina. Intusse is Willemina getrouwd mè Hendrikke en ze hebbe al 'n keind van 'n paor jaor. En 't pak hangt nog te wappere as of de tijd gin grenze kent.

RZ alias Ome Keesje

De Mauwerd 1ste jaargang nummer 1
november 1990 - pagina 15
